

Диспозитив

Член 7, параграф 1 от Директива 93/13/ЕИО на Съвета от 5 април 1993 година относно неравноправните клаузи в потребителските договори трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национална правна уредба като разглежданата в главното производство, която не позволява на съда, сезиран от потребител с индивидуален иск за обявяване на клауза в договор, който потребителят е сключил с продавач или доставчик, за неравноправна, служебно да постанови временни мерки за времето, което счита за нужно, до приключване с влязло в сила решение на висящо производство по колективен иск, резултатът от което може да бъде приложен към индивидуалния иск, когато такива мерки са необходими, за да се гарантира пълната ефективност на крайното съдебно решение относно наличието на правата, предявени от потребителя на основание на Директива 93/13.

(¹) ОВ С 46, 9.2.2015 г.

Определение на Съда (девети състав) от 10 ноември 2016 г. (преюдициално запитване от Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság — Hongrie) — Signum Alfa Sped Kft./Nemzeti Adó- és Vámhivatal Kiemelt Adó- és Vám Főigazgatóság

(Дело C-446/15) (¹)

(Преюдициално запитване — Член 99 от Процедурния правилник на Съда — Данъчни въпроси — Данък върху добавената стойност — Директива 2006/112/ЕО — Право на приспадане — Отказ — Издател на фактурата, за когото се счита, че не е истинският доставчик на фактурираните услуги — Задължение за извършване на проверка в тежест на данъчнозадълженото лице)

(2017/C 063/07)

Език на производството: унгарски

Запитваща юрисдикция

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Страни в главното производство

Жалбоподател: Signum Alfa Sped Kft.

Ответник: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Kiemelt Adó- és Vám Főigazgatóság

Диспозитив

Разпоредбите на Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат национална практика, състояща се в това, че данъчната администрация отказва да признае на данъчнозадължено лице право на приспадане на данъка върху добавената стойност, дължим или платен за услуги, които са били доставени на това лице, по съображение, че не може да се ита вярва на фактурите, издадени за тези услуги, тъй като издателят им не може да е истинският доставчик на посочените услуги, освен ако въз основа на обективни данни и без да се изисква от данъчнозадълженото лице да е извършило проверки, които не са негова задача, е било установено, че то е знаело или е трябвало да знае, че посочените услуги са част от измалта с данъка върху добавената стойност, което следва да се провери от запитващата юрисдикция.

(¹) ОВ С 381, 16.11.2015 г.